

قانون توسعه صنعت ایرانگردی و جهانگردی ۱۳۷۰/۷/۷ و اصلاحات بعدی

ماده ۱ - منظور از ایرانگردی و جهانگردی عبارت است از هر نوع مسافرت انفرادی و یا گروهی که بیش از ۲۴ ساعت بوده و به منظور کسب و کار نباشد.

ماده ۲ - (منسوخ) به منظور تعیین سیاستهای ایرانگردی و جهانگردی و ایجاد هماهنگی لازم بین دستگاههای ذیربط شورای عالی ایرانگردی و جهانگردی به ریاست معاون اول رئیس جمهور و عضویت وزرای فرهنگ و ارشاد اسلامی، امور خارجه، امور اقتصادی و دارایی، فرهنگ و آموزش عالی، راه و ترابری و کشور تشکیل میشود. (۱)

تبصره - اساسنامه مربوط به وظایف این شورا توسط وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی تهیه و به تصویب هیأت وزیران خواهد رسید.

ماده ۳ - هر جهانگرد خارجی که از کشور خارج میشود میتواند بر اساس تسهیلات مقرر در این قانون علاوه بر لوازم شخصی متعارف خود حداکثر تا میزانی که در آییننامه اجرایی این قانون تعیین میشود صنایع دستی یا محصولات مجاز کشور و کتاب و مطبوعات را با حفظ جنبه غیرتجاری آن از کشور خارج نماید.

ماده ۴ - گمرک ایران موظف است تسهیلات ویژه جهت جهانگردان خارجی به ترتیبی که در آییننامه این قانون معین خواهد شد در مبادی ورودی و خروجی ایجاد نماید.

ماده ۵ - بانکها موظفند تشویق سرمایهگذاری بخش خصوصی و دولتی در زمینه ایجاد و توسعه تأسیسات ایرانگردی و جهانگردی تسهیلات بانکی را به نرخ صنعتی تأمین و پرداخت نمایند.

ماده ۶ - سازمان زمین شهری، شهرداریها، سازمان جنگلها و مراتع کشور و سایر وزارتخانهها و سازمانهای ذیربط موظفند زمین مورد نیاز برای احداث تأسیسات ایرانگردی و جهانگردی را با معرفی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی به قیمت منطقی یا تمام شده به گونهای که موجب تقلیل در آمدعمومی نشود به متقاضیان واگذار نمایند. بدیهی است اراضی مزبور صرفاً برای منظور فوق واگذار و قابل انتقال به غیر نمیشود و هر گونه تغییر کاربری آن و یا عدم اجرای پروژه در مهلت مقرر موجب برگشت به مالکیت دولت خواهد شد و متقاضی که هیچگونه ادعایی را ندارد.

تبصره - تغییر کاربری تأسیسات ایرانگردی و جهانگردی بدون موافقت وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی در هر شرایطی ممنوع است و در صورت موافقت کلیه تخفیفات و تسهیلات و معافیتها داده شده برای تأسیسات مزبور ملغی و بایستی عین یا معادل آن به قیمت کارشناسی روز به دولت پرداخت شود.

(۱) با توجه به ماده ۳ قانون تشکیل سازمان میراث فرهنگی و گردشگری مصوب ۱۳۸۲ در حال حاضر شورای مذکور منحل و وظایف آن براساس بند(د) ماده ۴ قانون یاد شده به شورای جدیدی تحت عنوان شورای عالی میراث فرهنگی و گردشگری با ترکیبی که در ماده مزبور پیش بینی شده است منتقل شده است. لذا این ماده و تبصره ذیل آن هم اکنون براساس مواد ۳، ۴ و ۱۲ قانون تشکیل سازمان میراث فرهنگی و گردشگری مصوب ۱۳۸۲ نسخ ضمیمه شده است. لازم به ذکر است قبل از نسخ ماده مزبور به نحو فوق، براساس بند الف ماده واحده قانون اصلاح مواد ۲ و ۷ قانون توسعه صنعت ایرانگردی و جهانگردی مصوب ۷۵/۱۱/۹ رئیس سازمان حفاظت محیط زیست و رئیس سازمان برنامه و بودجه رهن به اعضای شورای عالی ایرانگردی و جهانگردی اضافه شدند. که البته در حال حاضر رهن براساس ماده ۳ قانون تشکیل سازمان میراث فرهنگی و گردشگری مصوب ۱۳۸۲ روسای دو سازمان مزبور رهن عضو شورای عالی میراث فرهنگی و گردشگری می باشند.

ماده ۷- صدور یا تمدید هرگونه مجوز تاسیس و ایجاد دفاتر خدمات سیاحتی و زیارتی و تاسیسات ایرانگردی و جهانگردی و نیز تعلیق یا لغو آن بهعهده وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی است. کلیه دفاتر خدمات سیاحتی، زیارتی و تاسیسات ایرانگردی و جهانگردی متعلق به بخش دولتی، خصوصاً نهادهای انقلاب اسلامی و موسسات عمومی غیر دولتی موظف به رعایت سیاستها و خط مشیهای ابلاغی مربوط به ایرانگردی و جهانگردی توسطوزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی هستند.

تبصره ۱- (الحاقی ۱۳۷۵/۱۱/۹) مرجع صدور، تمدید، تعلیق یا لغو مجوز تاسیس دفاتر خدمات مسافرتی وزارت راه و ترابری است.

تبصره ۲- (الحاقی ۱۳۷۵/۱۱/۹) کلیه اشخاص حقیقی و حقوقی که اقدام به فعالیتهای سیاحتی و زیارتی و ایجاد تاسیسات ایرانگردی و جهانگردی و تاسیس دفاتر خدماتسیاحتی و زیارتی و مسافرتی کرده و یا میکنند موظفند حسب مورد نسبت به اخذ مجوزهای موضوع این ماده و تبصره یک آن اقدام نمایند و درصورت عدم اخذ مجوزهای یاد شده به جریمه نقدی از پنج میلیون (۵۰۰۰۰۰۰) ریال تا ده میلیون (۱۰۰۰۰۰۰۰) ریال و تعطیل دائمی محل کارمحکوم خواهند شد.

تبصره ۳- (الحاقی ۱۳۷۵/۱۱/۹) میزان حداقل و حداکثر جریمه نقدی یاد شده در تبصره ۲ هر دو سال یکبار بوسیله وزارتخانههای فرهنگ و ارشاد اسلامی و راه و ترابریازبینی و عندالاقضا پیشنهاد جدید جهت بررسی و تصویب به شورایعالی ایرانگردی و جهانگردی ارائه خواهد شد.

تبصره ۴- (الحاقی ۱۳۷۵/۱۱/۹) میزان جوهی که بابت صدور یا تمدید مجوزهای موضوع این قانون اخذ میشوند به پیشنهاد جداگانه وزارتخانههای فرهنگ و ارشاداسلامی و راه و ترابری و تصویب شورایعالی ایرانگردی و جهانگردی تعیین خواهد شد.

تبصره ۵- (الحاقی ۱۳۷۵/۱۱/۹) وجوه حاصل از صدور یا تمدید مجوزها یا اخذ جرایم موضوع این ماده به حساب خزانهداری کل واریز میشود تا معادل صددرصد (۱۰۰٪) آن به نسبت دریافتی توسط سازمان برنامه و بودجه در بودجه سالانه وزارتخانههای فرهنگ و ارشاد اسلامی و راه و ترابری به منظور توسعه و گسترش فعالیتهای ایرانگردی و جهانگردی و امور خدمات سیاحتی، زیارتی و مسافرتی گنجانده شود.

تبصره ۶- (الحاقی ۱۳۷۵/۱۱/۹) آییننامه اجرایی این ماده و سایر آییننامههایی که به تبع آن باید اصلاح شوند ظرف سه ماه از تاریخ ابلاغ این قانون به پیشنهاد وزارتخانههایفرهنگ و ارشاد اسلامی و راه و ترابری و دادگستری به تصویب هیات وزیران خواهد رسید.

تبصره ۷- (الحاقی ۱۳۷۵/۱۱/۹) کلیه قوانین و مقررات مغایر لغو میشود .

ماده ۸ - کلیه تاسیسات ایرانگردی و جهانگردی، دفاتر خدمات مسافرتی و سایر تاسیسات مشابه از هر نظر اعم از سوخت، آب و برق، عوارض، مالیات، وام بانکی و غیره مشمول تعرفهها مقررات و دستورالعملهای بخش صنایع میباشند .

ماده ۹ - فعالیتهای امور حج و زیارت در زمینه ایجاد تاسیسات و ارائه خدمات به منظور برگزاری تورهای زیارتی اعم از اعزام ایرانیان به اماکنزیارتی خارج از کشور و همچنین ورود زوار سایر کشورها جهت زیارت اماکن زیارتی ایران نیز مشمول تسهیلات پیشبینی شده در این قانون میگردد .

ماده ۱۰ - کلیه مراکز، هتلها و تأسیسات سیاحتی متعلق به وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی که به عللی در اختیار سازمانها و نهاده ها و ارگانهای دیگر است به جز اماکنی که طبق عقود شرعی واگذار شده باشد مجدداً برای تحقق این طرح حداکثر ظرف شش ماه در اختیار وزارت مذکور قرارمیگیرد و نیز تمام مراکز سیاحتی و هتلها و تأسیساتی که تغییر کاربری یافته‌اند به وضعیت اولیه بازگشته و در اختیار صنعت ایرانگردی و جهانگردی قرار میگیرد .

تبصره - در پایان مهلت قانونی هر گونه تصرف در تأسیسات و مراکز موضوع فوق تصرف غیر قانونی در اموال دولتی محسوب و طبق قانون بامتصرف بر خورد خواهد شد.

ماده ۱۱ - آییننامه اجرایی این قانون بنا به پیشنهاد مشترک وزارتخانههای امور اقتصادی و دارایی و فرهنگ و ارشاد اسلامی تهیه و به تصویب هیأت وزیران خواهد رسید.

ماده ۱۲ - از تاریخ تصویب این قانون کلیه قوانین مغایر از درجه اعتبار ساقط است.

قانون فوق مشتمل بر دوازده ماده و سه تبصره در جلسه علنی روز یکشنبه مورخ هفتم مهر ماه یک هزار و سیصد و هفتاد مجلس شورای اسلامی تصویب و در تاریخ ۱۳۷۰.۷.۱۴ به تأیید شورای نگهبان رسیده است.